

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **F. – F., P.**, IČO: X., zastúpeného **JUDr. Františkom Beňom**, advokátom so sídlom *Nám. M. R. Štefánika 1, Žilina*, proti odporcovi **Trenčianskemu samosprávnemu kraju**, so sídlom K dolnej stanici 7282/20A, Trenčín, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku v Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13Sp/9/2011-33 z 09. augusta 2011 v konaní o uložení pokuty za správny delikt, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13Sp/9/2011-33 z 09. augusta 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) rozsudkom z 09. augusta 2011, č. k. 13Sp/9/2011-33 potvrdil podľa § 250q Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) rozhodnutie žalovaného číslo: TSK/2010/06747 z 08. októbra 2010, ktorým žalovaný uložil navrhovateľovi pokutu vo výške 6.635 eur podľa § 35 ods. 1 písm. a/, a b/, zákona č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestnej doprave“) z dôvodov: 1. Porušenia základného ustanovenia § 2 ods. 1 zákona o cestnej doprave „Podnikať v cestnej doprave možno iba na základe povolenia správneho orgánu podľa osobitných predpisov“, 2. Porušenia všeobecných povinností dopravcu (§ 4) a osobitných povinností dopravcu (§ 8) zákona o cestnej doprave tým, že dopravca vykonával pravidelnú autobusovú dopravu na trase HM Tesco – Trenčianske Jastrabie (cez Trenčiansku Turnú, Mníchovu Lehotu) a späť, HM Tesco – Drietoma (cez Trenčianske Stankovce, Veľké Bierovce) a späť, bez povolenia správneho orgánu.

Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 1, § 6 ods. 1 veta prvá, § 7 ods. 1 veta prvá, § 17 ods. 1 a § 29b písm. a/ zákona o cestnej doprave, keď mal z administratívneho spisu zrejmé, že navrhovateľ vykonával autobusovú dopravu na uspokojenie prepravných služieb osôb (cestujúcich) v prímestskej oblasti Trenčianskeho kraja po vopred určenej cestovnej trase HM Tesco – Trenčianske Jastrabie, cez Mníchova Lehota – Trenčianske Jastrabie a späť a HM Tesco – Drietoma cez obce Trenčianske Stankovce – Veľké Bierovce – Drietoma a späť. Pre posúdenie veci nepovažoval za rozhodujúce, že navrhovateľ autobusovú dopravu vykonával na základe obchodnej zmluvy, ktorú uzavrel so spoločnosťou HM Tesco, pretože cestujúcim poskytoval dopravné služby ako živnostník na základe živnostenského povolenia. Je pravdou, že navrhovateľ nevydal prepravný poriadok, tarify a nevyberal cestovné, avšak ním poskytované dopravné služby vykazovali znaky pravidelnej autobusovej dopravy, pretože boli vykonávané opakovane v pravidelnom čase a po vopred určenej trase s označením Tescobus. Takýto druh dopravných služieb bol oprávnený podľa názoru krajského súdu vykonávať len na základe dopravnej licencie, ktorú v danom prípade udeľuje a odníma odporca podľa § 7 zákona o cestnej doprave. Z uvedených dôvodov krajský súd neprihliadol na námietku navrhovateľa, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné aj z dôvodu, že nemohol porušiť všeobecné povinnosti dopravcu podľa § 4 citovaného zákona, keďže nevykonával pravidelnú autobusovú dopravu. Krajský súd sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí, ako aj vo vyjadrení odporcu s tým, že navrhovateľom vykonávaná autobusová doprava mala charakter pravidelnej autobusovej dopravy, ktorú bol oprávnený vykonávať len na základe dopravnej licencie. Výška uloženej pokuty bola podľa názoru krajského súdu uložená v súlade so zákonom o cestnej doprave aj s prihliadnutím na predchádzajúce porušenie povinnosti, ktorých sa dopustil v roku 2005 pri vykonávaní pravidelnej autobusovej dopravy, ako aj vzhľadom na neposkytnutie súčinnosti v správnom konaní.

Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal s poukazom na ustanovenie § 250k OSP.

Navrhovateľ rozhodnutie krajského súdu napadol včas podaným odvolaním namietajúc nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom pokiaľ ide o výklad ustanovenia §-u 6 ods. 1 zákona o cestnej doprave.

Mal za to, že zo strany krajského súdu došlo k nie celkom správne výkladu a aplikácii tohto ustanovenia na jeho prípad, pretože toto ustanovenie pre kvalifikáciu

pravidelnej autobusovej dopravy vyžaduje nielen vopred určenú trasu dopravnej cesty s určenými zastávkami na nastupovanie a vystupovanie cestujúcich, ale musia byť splnené aj ďalšie zákonné podmienky, a to musí byť vydaný cestovný poriadok a určená tarifa cestovného, čo v danom nebolo. Poznamenal, že prepravný poriadok ani nevypracoval, tento vypracovala spoločnosť TESCO, pre ktorú vykonával dopravu na základe obchodnej zmluvy.

Opätovne tvrdil, že by išlo o pravidelnú autobusovú dopravu, tak navrhovateľ by musel minimálne vyberať aj nejaké cestovné, v dôsledku čoho by išlo o občianskoprávny vzťah, kým vzťah medzi žalobcom a spoločnosťou TESCO je obchodnoprávnym vzťahom, kedy je právne nemožné vyberanie cestovného od návštevníkov TESCA.

Vytýkal krajskému súdu, že sa dostatočne nevysporiadal ani s námietkou nepreskúmateľnosti rozhodnutia odporcu pretože tento sa vo výroku okrem iného odvoláva, že dôvodom na uloženie pokuty bolo porušenie všeobecných povinností dopravcu podľa § 4 cestného zákona a osobitných povinností dopravcu podľa § 8 cestného zákona, pričom žalovaný tieto porušenia nikde nekonkretizoval, hoci ide o väčšie množstvo skutkových podstát, pričom je nemysliteľné aby ich žalobca porušil všetky, čo bolo preukázané aj na pojednávaní pred krajským súdom.

Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že vec sa vracia odporcovi na ďalšie konanie a zaviazať ho aj k náhrade trov konania.

Odporca v písomnom vyjadrení poukázal na Nariadenie Rady (EHS) č. 684/92 zo 16. marca 1992 je v článku 2, ods. 1.1. 1992 definovaná Pravidelná autobusová doprava ako *„doprava ktorá zabezpečuje prepravu cestujúcich v presne stanovených intervaloch po presne stanovených trasách, pričom cestujúci nastupujú a vystupujú na vopred určených zastávkach. Pravidelná doprava je prístupná pre všetkých a v prípade potreby je povinná rezervácia“*. Podľa odporcu ide o základné atribúty, podľa ktorých sa určuje kedy ide o pravidelnú autobusovú dopravu. Uvedenú definíciu akceptuje aj ustanovenie § 6 ods. 1 prvá veta zákona o cestnej doprave. V uvedených právnych normách sú ako základné charakteristické prvky pravidelnej autobusovej dopravy – pravidelnosť, periodické opakovanie jednotlivých prepráv osôb, stálosť trasy autobusu a zastávok na nej.

Na základe uvedeného mal odporca za to, že navrhovateľ nespochybniteľne vykonával autobusovú dopravu, ktorá svojím charakterom a faktickým obsahom jednoznačne spĺňala základné charakteristické prvky pravidelnej prímestskej autobusovej dopravy, t. j. pravidelnosť, periodické opakovanie jednotlivých prepráv osôb, stálosť trás autobusu.

Okrem toho túto vykonával podľa vydaných cestovných poriadkov. Táto skutočnosť je jednoznačne zdokumentovaná v predložennom správnom spise i vydanom rozhodnutí.

Takáto činnosť - pravidelná autobusová doprava môže byť vykonávaná iba na základe dopravnej licencie vy danej podľa príslušných ustanovení zákona o cestnej doprave, ktorej udeľovanie je v kompetencii samosprávneho kraja, t. j. § 29b písm. a/ cestného zákona.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného faktického právneho stavu, ďalšie uvádzané skutočnosti navrhovateľom v odvolaní považoval za jeho snahu odpútať pozornosť druhostupňového súdu od merita veci – vykonávanie pravidelnej autobusovej dopravy bez povolenia správneho orgánu. Ide o uvádzanie skutočností, ktoré z pohľadu posúdenia, či ide o pravidelnú autobusovú dopravu sú nerozhodujúce.

Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako odvolací súd vo svojom rozhodnutí zamietol v plnom rozsahu podané odvolanie navrhovateľa ako bezdôvodné a potvrdil zákonnosť rozsudku Krajského súdu v Trenčíne a nepriznal navrhovateľovi trovy konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov a v medziach podaného odvolanie (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Podľa § 244 ods. 1 v správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti OSP (*rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov*) je, aby pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov súd postupuje podľa tretej hlavy

piatej časti OSP (*rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov*) - § 250l ods. 1 OSP.

Ako vyplýva z obsahu pripojeného spisového materiálu predmetom rozhodnutia napadnutého opravným prostriedkom navrhovateľa je rozhodnutie samosprávneho kraja o uložení pokuty za iný správny delikt podľa zákona o cestnej doprave za porušenie povinnosti pri vykonávaní pravidelnej autobusovej dopravy. Navrhovateľ však v konaní s poukazom na ustanovenie § 17 zákona o cestnej doprave tvrdil, že pravidelnú autobusovú dopravu nevykonáva. Krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal len z tvrdení odporcu poukazujúcim na zákonnú definíciu a s námietkami navrhovateľa sa dostatočne nevyporiadal.

Ustáliť nesporne, či navrhovateľ vykonáva alebo nevykonáva pravidelnú autobusovú dopravu má totiž význam z toho hľadiska, či je v právomoci odporcu uložiť navrhovateľovi pokutu v zmysle § 29b písm. e/ a § 35 ods. 1 a 2 zákona o cestnej doprave, nakoľko aj nejde o pravidelnú autobusovú dopravu správnym orgánom oprávneným na ukladanie pokút za porušenie povinnosti podľa § 35 ods. 1 a 2 zákona o cestnej doprave je krajský úrad dopravy (§ 29 ods. 2 zákona o cestnej doprave).

Najpodstatnejším problémom, ktorý však bolo potrebné v danom prípade vyriešiť, je otázka právomoci súdu v správnom súdnictve na preskúmanie rozhodnutia odporcu podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

S účinnosťou od 01. januára 2002 podľa § 4 ods. 2 zákona č. 416/2001 Z. z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce a na vyššie územné celky v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 416/2001 Z. z.“) ak zákon pri úprave pôsobnosti obce alebo vyššieho územného celku (samosprávneho kraja) neustanovuje, že ide o prenesený výkon pôsobnosti štátnej správy, platí, že ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce alebo vyššieho územného celku (samosprávneho kraja).

Zákonodarca teda u obce (mesta) ako aj u samosprávneho kraja rozlišuje medzi preneseným výkonom pôsobnosti štátnej správy a výkonom samosprávnej pôsobnosti obce (mesta) či samosprávneho kraja.

Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 302/2001 Z. z. o samospráve vyšších územných celkov (zákon o samosprávnych krajoch) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o samosprávnych krajoch“) na konanie, v ktorom o právach a povinnostiach právnických osôb a fyzických osôb rozhoduje samosprávny kraj, vzťahuje sa všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Týmto všeobecným predpisom o správnom konaní je zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“).

Podľa § 53 správneho poriadku proti rozhodnutiu správneho orgánu má účastník konania právo podať odvolanie, pokiaľ zákon neustanovuje inak alebo pokiaľ sa účastník konania odvolania písomne alebo ústne do zápisnice nevzdal.

Právna úprava preskúmania správnych rozhodnutí (osobitne rozhodnutí sankčnej povahy) je vybudovaná na zásade dvojínštančnosti správneho konania. Na preskúmanie rozhodnutia je povolaný zásadne orgán druhého stupňa. V prvom rade formou podania, ktorou sa účastník domáha zmeny alebo zrušenia prvostupňového rozhodnutia je odvolanie. Možno ho uplatniť proti každému neprávoplatnému rozhodnutiu, a to tak meritórnemu, ako aj procesnému. Výnimky z tohto pravidla ustanovuje buď správny poriadok, alebo osobitný zákon.

V zmysle § 70 správneho poriadku osobitné zákony ustanovujú, v ktorých prípadoch súdy preskúmajú rozhodnutia správnych orgánov.

Podľa § 22 ods. 2 zákona o samosprávnych krajoch proti rozhodnutiu samosprávneho kraja vo veciach územnej samosprávy možno podať opravný prostriedok na súde.

Podľa § 22 ods. 3 zákona o samosprávnych krajoch proti rozhodnutiu samosprávneho kraja vo veciach výkonu štátnej správy preneseného na samosprávny kraj je odvolacím orgánom príslušný ústredný orgán štátnej správy.

Aj keď ustanovenie § 29b písm. e/ cestného zákona ustanovuje, že samosprávny kraj **pri výkone samosprávy** ukladá dopravcom pokuty za porušenie povinností (§ 35 ods. 1 a 2),

ustanovenie § 3 zákona č. 416/2001 Z. z. obsahuje pôsobnosti, ktoré na jednotlivých úsekoch prechádzajú zo štátnej správy na samosprávne orgány, pričom z písm. c/ bod 5 § 3 zákona č. 416/2001 Z. z. vyplýva, že **na samosprávne kraje prechádzajú pôsobnosti na úseku cestnej dopravy pri ukladaní pokút dopravcom**, ak nejde o medzinárodnú pravidelnú autobusovú dopravu. Taktiež zo systematického a logického výkladu ustanovení § 2 a 3 zákona č. 416/2001 Z. z. ako aj z účelu zákona je nesporné, že **pri rozhodovaní v sankčných veciach ide vždy o prenesený výkon štátnej správy**.

Je tomu tak aj preto, že trestanie za správne delikty (priestupky a iné správne delikty fyzických osôb – podnikateľov a správne delikty právnických osôb) musí v zmysle čl. 154c Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) a čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd publikovaného pod č. 209/1992 Zb. (ďalej len „Dohovor“) podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu. Hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a deliktami za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno–právnymi princípmi.

Keďže čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru hovorí „o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia“, je nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívnoprávna zodpovednosť.

Napokon aj Odporúčanie výboru ministrov č. R (91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov 13. februára 1991 na 452. zasadnutí zástupcov ministrov odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve aj praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie.

Podľa zásady č. 6 tohto odporúčania je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní.

Rozhodnutie samosprávneho kraja o inom správnom delikte a o uložení sankcie zaň treba považovať za individuálny správny akt vydaný v správnom konaní, ktorým sa zasiahlo do práv a oprávnených záujmov fyzickej alebo právnickej osoby, ktorý je preskúmateľný súdom v správnom súdnictve podľa ustanovení piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, a to vzhľadom na právnu úpravu v zákone o samosprávnych krajoch v spojení s právnou úpravou správneho poriadku, až po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov na základe žaloby postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje i na skutočnosť, že procesný postup preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy o uložení sankcie za iný správny delikt musí byť rovnaký ako pri preskúmaní priestupkov, inak by nemohla byť zachovaná rovnosť účastníkov konania (fyzických osôb a právnických osôb, resp. fyzických osôb - podnikateľov) a keďže podľa § 83 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. návrh na preskúmanie rozhodnutia o priestupku súdom možno podať až po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku v správnom konaní, treba takýto procesný postup zachovať aj pri prejednávaní iných správnych deliktov.

Na základe vyššie uvedeného možno ustáliť, že tak vo veciach priestupkov ako aj vo veciach iných správnych deliktov je nesporne snahou zákonodarcu konať a rozhodnúť urýchlene a hospodárne v správnom konaní s možnosťou súdneho prieskumu správneho rozhodnutia až po právoplatnom skončení správneho konania. Takáto právna úprava zákonom ustanovuje postavenie obce a samosprávneho kraja nielen v konaní o priestupkoch ale aj v konaní o správnych deliktoch, ako správneho orgánu pri prenesenom výkone štátnej správy a súčasne vylučuje ich postavenie samosprávneho orgánu.

Taktiež z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (pozri k tomu napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/07 z 01. júla 2008 alebo jeho nález z 01. novembra 2010 sp. zn. III. ÚS 70/2010 – www.concourt.sk) vyplýva, že v prípadoch

nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad *e ratione legis* pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom; viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 01. júla 2008 sp. zn. III. ÚS 341/07 vyslovil záver, že súd môže, ba dokonca sa musí od doslovného znenia právneho textu odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). V takýchto prípadoch sa musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii.

Vychádzajúc z vyššie citovaných a uvedených zákonných ustanovení vyplýva, že pri prejednávaní priestupku a iného správneho deliktu vystupuje obec a samosprávny kraj v úlohe správneho orgánu (nie samosprávneho orgánu), tzn. že v konaní o priestupku a inom správnom delikte má postavenie správneho orgánu pri prenesenom výkone štátnej správy (pozri napr. aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 04. decembra 2008 vo veci sp. zn. 8Nds/5/2008 a či jeho uznesenie z 10. októbra 2011 sp. zn. 5Rks/2/2011 – www.nsud.sk), i keď by to jednotlivé zákony upravujúce iné správne delikty výslovne neurčovali.

Takto potom o odvolaní proti rozhodnutiu obce a samosprávneho kraja o inom správnom delikte by mal rozhodovať orgán štátu príslušný podľa osobitných predpisov, a tým je podľa zákona č.168/1996 Z. z. ministerstvo. Až právoplatné rozhodnutie tohto druhostupňového správneho orgánu by bolo preskúmateľné súdom na základe žaloby (§ 70 správneho poriadku a § 247 a nasl. OSP).

Nakoľko sa krajský súd vecou z vyššie uvedených hľadísk nezaoberal, Najvyšší súd Slovenskej republiky musel podľa § 250ja ods. 3 a § 221 ods. 1 písm. h/ OSP rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zrušiť a vrátiť vec krajskému súdu na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2

OSP v spojení s § 246 ods. 1 veta prvá OSP), v ktorom krajský súd po vyjadrení účastníkov posúdi otázku svojej právomoci a až vtedy, ak by dospel k záveru, že je oprávnený vec prejednať podľa tretej hlavy piatej časti OSP vyporiada sa náležite s námietkami navrhovateľa, či tento vykonával alebo nevykonával pravidelnú autobusovú dopravu, a teda, či bol odporca oprávnený vo veci rozhodnúť, a vyporiada sa aj s ďalšími námietkami navrhovateľa ohľadom preskúmateľnosti rozhodnutia odporcu vzhľadom k odôvodneniu jeho rozhodnutia. V opačnom prípade konanie zastaví a vec postúpi príslušnému ministerstvu, ako orgánu oprávnenému rozhodnúť o odvolaní navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu vo veci iného správneho deliktu, aby navrhovateľ neutrpel ujmu na svojich právach.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 31. januára 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková